

ด้วยระแวงโจรป่าที่มาปล้น
ท่านให้คนงานขยับตำแหน่งใหม่
มาอยู่ท้ายเรือพายชลาลัย
แล้วท่านถือปืนไปอยู่หัวเรือ

เรือลอยล่องท่องคลองบางนางแท่น
คลองที่แสนชุกชุมด้วยพวกเสือ
พ่อค้าหนุ่มถือปืนยืนหัวเรือ
เกิดสังเวชลั่นเหลื่ออนิจจา

ว่าเงินนี้ก็เงินเราใช้เขาได้
เมื่อมีภัยมาถึงซึ่งตรงหน้า
เรากลับให้ลูกน้องที่จ้างมา
ตายแทนเรานั้นมันน่าสลดใจ

อย่ากระนั้นเราควรเสี่ยงชีวิต
หากใจมุ่งหมายปลิดให้สิ้นชัย
ถ้าจะตายก็ปล่อยให้ตายไป
ถึงอย่างไรก็ไม่ทิ้งคุณธรรม

จึงขยับกลับมาทำยเรือล่อง
ให้ลูกน้องอยู่หัวช่วยกันจำ
พลาทริกพิณิจพิศสัจธรรม
ถึงบ่วงกรรมบ่วงมารที่รานใจ

ทรัพย์สมบัติสฤงคาร์นั้นหายาก
ต้องลำบากตั้งแต่เกิดจนหมดชัย
ใครมีทรัพย์เขาก็ถือว่าลือชัย
ใครยากไร้ก็หมดค่าราคาคน

ตายไปแล้วก็เอาไปไม่ได้
เอาไปได้มีแต่บุญกุศล
ทั้งปวย้าตายายบรรพชน
ไม่มีคนขนทรัพย์ยามลับตาย

บวชดีกว่าเข้าสู่ทางสว่าง
ตามแนวทางพระอริยะเจ้าทั้งหลาย
ไม่เสียทีที่เกิดมาเป็นชาย
จะได้สืบเชื้อสายพระสัมมา

จึงสำรวจมตังจิตอธิษฐาน
เป็นปฐมตำนานอันสูงค่า
แห่งหลวงปู่พระผู้ปราบปีศา
ผู้ค้นพบวิชาอันเกรียงไกร

ขอให้เราอย่าได้ตายเสียก่อน
เราจะบวชในบวรพระศาสนาไ
เมื่อบวชแล้วจะไม่ลาสิกขาไป
ชีวิตนี้ถวายให้พระพุทธองค์

ด้วยสัจจะวาจาอันกล้าแกร่ง
และด้วยแรงบารมีอันสงส์
ทั้งมโนปณิธานอันมั่นคง
ท่านจึงตรงสู่สุพรรณอย่างปลอดภัย

เมื่อดวงจิตแน่วแน่จะอุทิศ
ทั้งชีวิตแด่พระศาสนาด้วยเลื่อมใส
ปณิธานคงมั่นไม่หวั่นใจ
ท่านจึงใช้ทุกเวลาน่าชื่นชม

ขะมักเขม้นชวนขายค้าขายคล่อง
ทั้งทรัพย์สินเงินทองก็สั่งสม
ด้วยหวังให้มารดาสุขอารมณ์
ยามที่ท่านเข้าร่มกาสา

กรกฎาสองสี่สี่เก้า
ก่อนถึงคราวกำหนดกาลพรรษา
“สองพี่น้อง” นามอารามงามจับตา
ท่านเข้าสู่ธรรมาสมตั้งใจ

“หลวงพ่อดี” เป็นอุปัชฌาย์นามปรากฏ
ให้ฉายาพระสดผู้บวชใหม่
อายุยี่สิบสองด้วยนามชัย
“จนฺทสโร” จาริกไว้เป็นตำนาน